

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11

P-2173/2024

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu toga suda Jasni Golubić, u pravnoj stvari tužitelja ELGO-LUKS d.o.o. Zagreb, Dubrava 256F, OIB: 21405123375 kojeg zastupa punomoćnica Anđelka Kasum, odvjetnica u Zagrebu, Sarajevska cesta 68, protiv tuženika ZAGREBGRADNJA d.o.o. Zagreb, V. Ravnice 6, OIB: 39233442442, kojeg zastupa punomoćnik Hrvoje Petrić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Petrić i partneri d.o.o. Varaždin, Anina ulica 2/III, radi utvrđenja osnovanosti osporene tražbine, nakon održane glavne rasprave zaključene 17. srpnja 2026. u prisutnosti punomoćnika parničnih stranaka, s objavom presude održanom 29. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se osnovanom tražbina tužitelja ELGO-LUKS d.o.o. Zagreb, Dubrava 256 F, OIB: 21405123375, prema tuženiku ZAGREBGRADNJA d.o.o. Zagreb, V. Ravnice 6, OIB: 39233442442, u iznosu od 286.999,30 EUR, osporena rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalne službe u Karlovcu, poslovni broj St-152/2023 od 12. ožujka 2024.

II. Nalaže se tuženiku ZAGREBGRADNJA d.o.o. Zagreb, V. Ravnice 6, OIB: 39233442442, naknaditi tužitelju ELGO-LUKS d.o.o. Zagreb, Dubrava 256 F, OIB: 21405123375, trošak parničnog postupka u iznosu od 38.778,92 EUR sa zateznim kamatama koje teku od 29. srpnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu daljnjeg troška parničnog postupka u iznosu od 125,00 EUR.

Obrazloženje

1. Tužitelj ELGO-LUKS d.o.o. podnio je tužbu radi utvrđenja osporene tražbine u predstečajnom postupku nad tuženikom ZAGREBGRADNJA d.o.o. Navodi da je Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalne službe u Karlovcu, poslovni broj St-152/2023 od 12. ožujka 2024., utvrđeno da je osporena tražbina tužitelja u iznosu od 300.119,30 EUR te je tužitelj upućen pokrenuti parnicu protiv tuženika radi utvrđenja osporene tražbine. Ističe da je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske rješenjem PŽ-3485/2024 od 25. rujna 2024. potvrdio plan restrukturiranja dužnika, a kako je navedeno rješenje objavljeno 15. listopada 2024., smatra da je tužba podnesena pravodobno.
2. Tužitelj navodi da je u predstečajnom postupku pravodobno prijavio tražbinu u iznosu od 300.119,30 EUR, uz koju je dostavio analitičku karticu, kartice komitenta, bankarsku garanciju, ugovor o kratkoročnoj pozajmici od 4. ožujka 2019. s aneksom te ugovor o nabavi. Predstečajni povjerenik priznao je tražbinu tužitelja u iznosu od 286.999,30 EUR, dok je osporio samo iznos od 13.120,00 EUR zbog zastare, a tužitelj taj osporeni dio ne potražuje u ovom postupku. Tuženik je, nasuprot tome, osporio tražbinu u cijelosti uz obrazloženje da tražbina ne postoji.
3. Tužitelj dalje navodi da je tuženik 11. travnja 2019. radi osiguranja tražbine izdao zadužnicu potvrđenu kod javnog bilježnika Darje Bošnjak pod brojem OV-3379/2019, kojom je pokriven iznos od 341.000,00 EUR glavnice. Tužitelj ističe da sada traži utvrđenje osnovanosti tražbine u manjem iznosu od 286.999,30 EUR. Navodi i da je naknadno, upravo po osnovi predmetne zadužnice, u predstečajnom postupku tužitelju priznato pravo glasa za iznos od 266.544,12 EUR, za koji iznos postoji ovršna isprava.
4. Prema tužitelju, pravno dopuštenog razloga za osporavanje tražbine nema. Tvrdi da je tražbina priznata od strane predstečajnog povjerenika po osnovi ugovora o kratkoročnoj pozajmici od 4. ožujka 2019. i aneksa, u prijavljenom iznosu preostale glavnice od 2.008.276,64 kn odnosno 266.544,12 EUR, zatim po osnovi računa broj 1-1-0613 od 2. prosinca 2020. u iznosu od 138,58 EUR te po osnovi zateznih kamata na pozajmicu za razdoblje od siječnja 2021. do siječnja 2023. godine. Posebno naglašava da je samu tražbinu tužitelja u popis obveza uvrstio i tuženik, zbog čega ona proizlazi i iz poslovnih knjiga samog predstečajnog dužnika.
5. Tužitelj tvrdi da je osporavanje tražbine od strane tuženika paušalno i neosnovano jer tuženik osporava tražbinu koju je prethodno sam uvrstio u popis obveza i evidentirao u svojim poslovnim knjigama. Navodi da je tuženik u planu restrukturiranja, objavljenom 6. veljače 2023., priznao tražbinu ELGO-LUKS-a na više mjesta, i to u dijelu koji se odnosi na analizu obveza i u dijelu koji se odnosi na ponudu vjerovnicima. Tužitelj u tužbi dodatno ističe da je tuženik osporio tražbine velikog broja vjerovnika, tvrdeći da je takvo osporavanje bilo usmjereno na kontrolu glasovanja o planu restrukturiranja.
6. Tuženik u odgovoru na tužbu najprije ističe prigovor vrijednosti predmeta spora. Navodi da se tužbeni zahtjev ne odnosi na isplatu novčanog iznosa, nego na utvrđenje osporene tražbine, pa smatra da vrijednost predmeta spora ne treba odgovarati punom nominalnom iznosu osporene tražbine. Prema

tuženiku, eventualnim uspjehom tužitelja u ovoj parnici tužitelj ne bi stekao pravo na isplatu 286.999,30 EUR, nego samo pravo na namirenje prema potvrđenom planu restrukturiranja, prema kojem bi mu pripalo ukupno 86.099,79 EUR. Stoga predlaže da sud vrijednost predmeta spora odredi u tom iznosu.

7. U odnosu na meritum, tuženik osporava tužbeni zahtjev u cijelosti. Navodi da je tužitelj u predstečajnom postupku prijavio dvije pravne osnove tražbine, i to ugovor o nabavi broj 02-2017 i ugovor o kratkoročnoj pozajmici. Prema navodima tuženika, tužitelj je kao glavnica prijavio 2.108.173,42 kn odnosno 279.802,69 EUR, zatim kamate od 150.642,04 kn odnosno 19.993,63 EUR te dodatno 2.433,42 EUR, odnosno ukupno 302.229,74 EUR. Budući da u ovoj parnici traži utvrđenje tražbine u iznosu od 286.999,30 EUR, tuženik tvrdi da tužitelj time sam priznaje neosnovanost dijela svoje prijave.

8. Tuženik dalje ističe da tužitelj nije dokazao postojanje vlastite tražbine. Tvrdi da iz konto kartica koje je tužitelj priložio proizlazi da su kartice retroaktivno kreirane za potrebe predstečajnog postupka te da je tužitelj preknjižavao knjiženja s jedne konto kartice na drugu. Prema tuženiku, cilj takvog postupanja bio je da se pojedinim uplatama zatvaraju tražbine po osnovama koje su već bile u zastari, odnosno da se prikrije stvarna svrha uplata. Tuženik stoga ističe i prigovor zastare u odnosu na sve tražbine tužitelja, osim za iznos od 138,58 EUR po računu 1-1-0613, koji čini nespornim.

9. Tuženik posebno osporava postojanje tražbine po osnovi ugovora o zajmu. Navodi da tužitelj nikada nije ispunio svoju obvezu po ugovoru o kratkoročnoj pozajmici od 4. ožujka 2019., jer po tom ugovoru nije izvršena isplata zajma tuženiku. Poziva se na odredbu članka 499. stavka 1. ZOO-a te tvrdi da zajmoprimac ne može biti obavezan vratiti zajam koji mu nikada nije predan. Prema tuženiku, posljednji realizirani ugovori bili su ugovori o kratkoročnoj pozajmici iz 2015. i 2016. godine, ali ti ugovori nisu prijavljeni kao osnova tražbine u predstečajnom postupku.

10. Daljnja bitna obrana tuženika jest tvrdnja da su raniji odnosi po osnovi zajmova u cijelosti podmireni plaćanjem kredita koji je tužitelj imao kod BKS Bank AG. Tuženik time osporava da bi na strani tužitelja postojala nepodmirena tražbina po osnovi pozajmica, odnosno tvrdi da je riječ o konstrukciji koja se u stvarnosti odnosila na kreditne odnose s bankom i drugim povezanim subjektima, a ne na stvarnu i nepodmirenu obvezu tuženika prema tužitelju.

11. U podnesku od 31. siječnja 2025. tužitelj odgovara na prigovor vrijednosti predmeta spora i ističe da je riječ o tužbi radi utvrđenja tražbine, zbog čega je vrijednost predmeta spora pravilno određena u visini tražbine čije se utvrđenje traži, odnosno 286.999,30 EUR. Tužitelj dodatno naglašava da je prisiljen voditi parnicu isključivo zato što je tražbinu osporio tuženik, iako se radi o tražbini koju je sam evidentirao u poslovnim knjigama, koju je iskazao u svojim konto karticama, koju je prijavio u popisu obveza i koju je predstečajni povjerenik priznao.

12. U istom podnesku tužitelj pojašnjava strukturu tražbine. Navodi da tražbina proizlazi dijelom iz ugovora o nabavi broj 02-2017, temeljem kojega je isporučivao elektroinstalacijski materijal za projekt dvorane i bazena Srednje

škole Novi Jelkovec, a pretežito iz kratkoročnih pozajmica odnosno posrednog kreditiranja preko BKS banke. Prema tužitelju, on je na zahtjev tuženika i prema uputama tuženika i BKS banke realizirao kredite u BKS banci, nakon čega su sredstva istoga dana prosljeđivana tuženiku kao krajnjem korisniku kreditnih sredstava, uz dogovor da će tuženik podmirivati glavnice i kamate prema otplatnom planu banke.

13. Tužitelj u istom podnesku naglašava da je predstečajna povjerenica priznala tražbinu u iznosu od 286.999,30 EUR, od čega 286.860,72 EUR po osnovi pozajmica, odnosno glavnice od 266.544,12 EUR i kamata, te 138,58 EUR po osnovi ostatka računa od 2. prosinca 2020. Tužitelj ističe da je iznos od 13.120,00 EUR, koji se odnosio na dio računa iz 2017. godine, osporen zbog zastare i da taj dio nije predmet parnice.

14. U kasnijem podnesku tužitelj se posebno očituje o tvrdnji tuženika da su uplate društva Sladović d.o.o. u ukupnom iznosu od 237.000,00 kn predstavljale zatvaranje duga po osnovi pozajmica. Tužitelj to osporava i navodi da su te uplate izvršene za račun tuženika radi podmirenja dugovanja iz ugovora o nabavi, odnosno isporuke elektroinstalacijskog materijala. Tvrdi da Sladović d.o.o. nije imao samostalan poslovni odnos s tužiteljem, nego je nastupao kao financijski posrednik tuženika, odnosno kanal putem kojeg su se podmirivale tekuće obveze Zagrebgradnje prema vjerovnicima.

15. Tužitelj dodatno ističe razliku između posrednog kreditiranja i redovne isporuke robe. Kod posrednog kreditiranja, prema njegovim navodima, sredstva se nisu zadržavala na računu tužitelja, nego su odmah prosljeđivana dalje prema dogovorenom modelu, dok su kod redovne isporuke robe uplate ostajale na računu tužitelja i njima je tužitelj podmirivao vlastite dobavljače. Upravo zato tvrdi da uplate Sladović d.o.o. ne mogu biti tretirane kao povrat pozajmice, nego kao plaćanja po osnovi isporučene robe.

16. U podnesku od 20. kolovoza 2025. tužitelj se poziva na očitovanje BKS banke od 12. kolovoza 2025., tvrdeći da je banka potvrdila neosnovanost navoda tuženika da su obveze tzv. posrednih kreditora prestale temeljem Sporazuma o djelomičnom namirenju od 8. ožujka 2022. Tužitelj navodi da je popis poslovnih subjekata koji se pojavljivao uz taj sporazum sastavljen samo radi paušalne procjene štete koju je banka, prema svojim tvrdnjama, pretrpjela radnjama Tihomira Zdražila i tuženika, a ne kao popis subjekata čije su obveze time prestale. Stoga predlaže nastavak postupka i provođenje vještačenja.

17. Financijsko vještačenje proveo je stalni sudski vještak za financije Zrinko Ručević. Zadatak vještaka bio je očitovati se o postojanju osporene tražbine tužitelja prema tuženiku u utuženom iznosu po osnovi pozajmica, radi utvrđenja visine glavnice i obračuna pripadajućih kamata, imajući u vidu sadržaj ugovora i konto kartica parničnih stranaka. Vještak je izvršio uvid u dokumentaciju iz spisa, uključujući rješenja iz predstečajnog postupka, prijavu tražbine, analitičke kartice tužitelja i tuženika, ugovore o pozajmicama, ugovor o nabavi, zadužnicu, račune, bankovne izvode, temeljnicu tuženika i ugovor o cesiji.

18. Vještak je utvrdio da su tužitelj kao davatelj pozajmice i tuženik kao korisnik pozajmice 4. ožujka 2019. sklopili ugovor o kratkoročnoj pozajmici na iznos od 341.000,00 EUR, ali da taj iznos nije tada isplaćen na račun tuženika.

Prema nalazu vještaka, ugovor iz 2019. nije predstavljao novu isplatu sredstava, nego je sklopljen radi utvrđenja duga, njegove visine i redefiniranja obveza tuženika po ranijim ugovorima o zajmu sklopljenima s tužiteljem.

19. Vještak je naveo da se, prema podnesku tužitelja od 31. siječnja 2025., tražbina sastoji od iznosa od 138,58 EUR po osnovi ostatka računa iz ugovora o nabavi, koji je tuženik učinio nespornim, te od iznosa od 286.860,72 EUR po osnovi nepodmirene glavnice i kamata iz više ugovora o pozajmicama sklopljenih tijekom 2015. i 2016. godine. Vještak je u nalazu posebno obradio dio tražbine koji se odnosi na pozajmice, budući da je iznos od 138,58 EUR po računu bio nesporan.

20. Iz analitičkih knjigovodstvenih kartica koje je tuženik vodio za tužitelja kao poslovnog partnera, vještak je utvrdio da je tuženik na dan 1. siječnja 2022. iskazao dugovanje prema tužitelju u ukupnom iznosu od 2.123.857,36 kn, odnosno 281.884,31 EUR po fiksnom konverzijskom tečaju. Taj iznos vještak povezuje s dugovanjem tuženika evidentiranim u njegovim poslovnim knjigama.

21. U odnosu na sporne uplate društva Sladović d.o.o. u ukupnom iznosu od 237.000,00 kn, vještak je utvrdio da nije vidljivo da su te uplate izvršene radi podmirenja tražbine tužitelja po pozajmicama. Pritom je uzeo u obzir knjigovodstvenu karticu tuženika za dugovanja po računima izdanim od tužitelja, konto 220000, iz koje proizlazi da je za dokument 1-1-0308/05 evidentirana obveza prema tužitelju u iznosu od 237.500,67 kn. Stoga je zaključio da za ukupno uplaćeni iznos od 31.455,31 EUR nije vidljivo da je plaćen radi podmirenja potraživanja po pozajmicama, kako tvrdi tuženik.

22. Prema kasnijem očitovanju tužitelja na nalaz, iz nalaza proizlazi da je vještak utvrdio ukupno dugovanje tuženika prema tužitelju u iznosu od 336.236,98 EUR, što je više od iznosa koji se u ovoj parnici traži utvrditi. Tužitelj taj dio nalaza ističe kao potvrdu da je utužena tražbina u iznosu od 286.999,30 EUR osnovana i da je iznos čak niži od iznosa koji proizlazi iz financijske dokumentacije.

23. Tužitelj prihvaća nalaz i mišljenje vještaka u cijelosti. Navodi da je nalaz jasan, stručan i argumentiran te da potvrđuje osnovanost tužbenog zahtjeva. Ističe da je nalaz izrađen na temelju uvida u poslovnu dokumentaciju obiju stranaka i računovodstvene evidencije te da potvrđuje da je na dan otvaranja predstečajnog postupka postojao dospjeli dug tuženika prema tužitelju, i to u višem iznosu od onoga koji se u ovom postupku traži utvrditi.

24. Tužitelj ponovno specificira da traži utvrđenje tražbine u ukupnom iznosu od 286.999,30 EUR, od čega 286.860,72 EUR predstavlja glavnica i kamate po pozajmicama, dok se 138,58 EUR odnosi na račun broj 1-1-0613 od 2. prosinca 2020. za isporučenu robu, koji je tuženik učinio nespornim. Budući da je sporan bio samo dio tražbine po osnovi pozajmica, tužitelj naglašava da se vještačenje odnosilo upravo na taj dio.

25. Tužitelj dalje ističe da vještak potvrđuje da je osporavanje tražbine od strane tuženika bilo suprotno vlastitim očitovanjima i poslovnoj dokumentaciji tuženika. Navodi da je tuženik u popisu obveza dostavljenom uz plan restrukturiranja sam priznao tražbinu tužitelja, a potom ju je bez obrazloženja

osporio u cijelosti. Tužitelj smatra da je takvo procesno ponašanje bilo usmjereno na onemogućavanje ili smanjenje prava glasa vjerovnika u predstečajnom postupku.

26. U odnosu na uplate Sladović d.o.o., tužitelj ističe da je vještak prihvatio njegovu argumentaciju i utvrdio da se za iznos od 237.000,00 kn ne može zaključiti da je plaćen radi podmirenja pozajmica. Tužitelj naglašava da iz analitičke kartice tuženika proizlazi da su te uplate povezane s ranije isporučenom robom, odnosno računom 1-1-0308/05, a ne s pozajmicama.

27. Tuženik osporava nalaz i mišljenje vještaka. Tvrdi da je vještak počinio procesne i metodološke pogreške te da je pogrešno utvrdio niz činjenica. Prema tuženiku, vještak je iz utvrđenog stanja izvodio pravne zaključke koji prelaze granice njegove stručne zadaće.

28. Tuženik posebno prigovara tome što vještak u jednom dijelu nalaza navodi da će obračun temeljiti na ugovoru iz 2019. godine, a zatim u nastavku obračun veže uz ugovor iz 2016. godine. Prema tuženiku, iz takvog pristupa nije jasno predstavlja li ugovor iz 2019. novu osnovu potraživanja, objedinjavanje ranijih obveza ili samo evidencijski dokument. Tuženik smatra da se zbog toga ne može provjeriti osnovica obračuna niti tijek kamata.

29. Tuženik tvrdi da vještak ne može istodobno polaziti od kontinuiteta ranijih obveza i obračun temeljiti na kasnijem ugovoru bez prethodnog utvrđenja jesu li raniji ugovori prestali ili dalje postoje. Navodi da je vještak kao osnovicu uzeo iznos iz ugovora za koji sam utvrđuje da nije realiziran isplatom, čime je, prema stavu tuženika, obračunao kamate na nepostojeću ili neutvrđenu glavnicu.

30. Tuženik dalje ističe da je vještak samostalno kvalificirao namjenu uplata, priznanje duga i pravnu osnovu obveze, iako su to pravna pitanja o kojima treba odlučiti sud. Prema tuženiku, vještak je trebao isključivo računovodstveno obraditi pitanje postojanja i visine dugovanja, a ne pravno tumačiti ugovore i uplate.

31. Tuženik posebno prigovara tretmanu uplata od 237.000,00 kn. Tvrdi da je vještak zanemario da je na kontu vezanom uz glavnicu, odnosno kontu 258000, tuženik knjižio podmirenje u tom iznosu te da je i tužiteljeva analitička kartica konta 1542 — dani zajmovi kod nepovezanih društava — iskazivala saldo koji, prema tuženiku, potvrđuje njegove navode. Tuženik stoga smatra da je nalaz potrebno ispraviti odnosno dopuniti.

32. U završnom dijelu podneska tuženik dodatno tvrdi da je tužitelj u predstečajnom postupku prijavio pogrešnu osnovu tražbine. Prema tuženiku, tužitelj tuži po osnovi ugovora iz 2019. godine koji nije novacija, dok raniji ugovori iz 2015. i 2016. godine nisu prijavljeni kao osnova tražbine u predstečajnom postupku. Zbog toga smatra da je vještačenje provedeno na pogrešnim osnovama te da je nužno ispraviti nalaz i mišljenje, pribaviti dodatna očitovanja o eventualnim nagodbama s BKS bankom i dodatnu dokumentaciju.

33. Tužitelj osporava primjedbe tuženika i tvrdi da su međusobno proturječne. Navodi da je tuženik najprije tvrdio da tražbina ne postoji jer je podmirena temeljem sporazuma s bankom, zatim da tražbina ne postoji jer je

tužitelj naveo pogrešan ugovor, potom osporava visinu kamata, a zatim iznosi tvrdnju da je tražbina eventualno podmirena od strane banke. Tužitelj smatra da takva argumentacija ne predstavlja ozbiljan prigovor nalazu, nego pokušaj kompliciranja spisa i onemogućavanja utvrđenja tražbine.

34. Tužitelj navodi da tuženik pogrešno inzistira na formalnom pitanju predstavlja li pravnu osnovu ugovor iz 2019. ili raniji ugovor iz 2016. godine. Prema tužitelju, vještak je jasno utvrdio da ugovor iz 2019. nije predstavljao novu isplatu, nego dokument kojim su utvrđene i objedinjene ranije obveze. Istodobno je stvarna isplata sredstava utvrđena temeljem ranije dokumentacije i bankovnih izvadaka. Tužitelj stoga smatra da nema metodološke nedosljednosti u nalazu, nego da nalaz odražava stvarni tijek poslovnog odnosa stranaka.

35. Tužitelj također odbacuje tvrdnju da je vještak nalaz temeljio samo na dokumentaciji tužitelja. Naglašava da je vještak izvršio uvid i u knjigovodstvene evidencije tuženika, iz kojih proizlazi da je tuženik na dan 1. siječnja 2022. iskazivao dugovanje prema tužitelju u iznosu od 2.123.857,36 kn odnosno 281.884,31 EUR, što je isti iznos koji je tuženik sam prijavio u popisu obveza i o kojem je obavijestio tužitelja e-mailom od 17. veljače 2023.

36. Sudski vještak saslušan je na ročištu održanom 17. srpnja 2026. te je u cijelosti ostao kod pisanog nalaza i mišljenja. Na posebne upite suda iskazao je da iz poslovnih knjiga tuženika proizlazi kako je na dan podnošenja prijedloga za otvaranje predstečajnog postupka, odnosno 16. kolovoza 2022., tuženik iskazivao dugovanje prema tužitelju u iznosu od 281.884,31 EUR. Nadalje je iskazao da iz poslovne dokumentacije obiju stranaka proizlazi postojanje duga tuženika prema tužitelju u iznosu od najmanje 286.999,30 EUR te da je pri izradi nalaza ugovor o kratkoročnoj pozajmici od 4. ožujka 2019. promatrao kao potvrdu ranije nastalih obveza stranaka, a ne kao novu isplatu sredstava.

37. U odnosu na prigovore tuženika glede uplata u ukupnom iznosu od 237.000,00 kn, vještak je iskazao da navedene uplate nije uzeo u obzir pri izračunu budući da uplata od 230.000,00 kn prethodi ugovoru od 4. ožujka 2019., kojim su stranke utvrdile preostalo dugovanje, dok za uplatu od 7.000,00 kn iz poslovne dokumentacije nije proizlazilo da je izvršena radi podmirenja obveze po osnovi predmetne pozajmice. Na daljnji upit punomoćnika tuženika iskazao je da bi, čak i kada bi se navedeni iznos od 237.000,00 kn uračunao u podmirenje pozajmice, na dan otvaranja predstečajnog postupka i dalje postojalo dugovanje tuženika prema tužitelju u iznosu od 246.033,37 EUR.

38. Na daljnji upit punomoćnika tužitelja vještak je dodatno pojasnio da iz poslovne dokumentacije proizlazi kako su knjiženja u iznosu od 237.000,00 kn predstavljala prijenos obveza evidentiranih na drugom kontu, pri čemu je analitička kartica ovjerena od obje parnične stranke, zbog čega nije našao osnovu zaključiti da je navedenim iznosom podmirena tražbina po osnovi predmetne pozajmice.

39. Sud je nalaz i mišljenje sudskog vještaka, zajedno s njegovim usmenim očitovanjem na raspravi, prihvatio kao stručan, jasan, potpun i uvjerljiv. Nalaz je izrađen na temelju poslovne dokumentacije obiju stranaka, obrazložen je

logično i međusobno dosljedno, a vještak je na raspravi iscrpno odgovorio na sve primjedbe stranaka.

40. Primjedbe tuženika sud nije prihvatio. Njima se u bitnome osporava pravna kvalifikacija ugovora od 4. ožujka 2019., način knjiženja pojedinih uplata te obračun kamata, međutim navedeni prigovori nisu doveli u pitanje činjenična utvrđenja vještaka koja proizlaze iz poslovne dokumentacije obiju stranaka. Osim toga, tuženik nakon saslušanja vještaka nije predložio dopunu nalaza niti novo vještačenje.

41. Sud nije provodio dokaz priklopom spisa Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-958/2025 jer činjenice koje bi eventualno proizlazile iz toga postupka nisu odlučne za utvrđenje postojanja osporene tražbine na dan otvaranja predstečajnog postupka nad tuženikom. Predmet ove parnice nije eventualni kasniji odnos između tužitelja i BKS Bank AG niti pitanje namirenja iz bankarske garancije, već isključivo postojanje i visina prijavljene tražbine prema tuženiku u trenutku otvaranja predstečajnog postupka.

42. Sud je nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25; dalje: ZPP), utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

43. Odredbom članka 48. stavka 1. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15, 104/17, 36/22 i 27/24; dalje: SZ) propisano je da će sud, ako je dužnik osporio tražbinu, vjerovnika osporene tražbine uputiti na parnicu protiv dužnika radi utvrđivanja osporene tražbine. Prema stavku 6. istoga članka, postupak radi utvrđivanja osporenih tražbina u predstečajnom postupku provodi se odgovarajućom primjenom pravila o postupku radi utvrđivanja osporenih tražbina u stečajnom postupku.

44. Prema članku 50. stavku 3. SZ-a, u parnici pokrenutoj na temelju rješenja o upućivanju na parnicu može se zahtijevati utvrđenje tražbine samo na temelju osnove i u iznosu kako su naznačeni u prijavi tražbine ili na ispitnom ročištu. Tužitelj u ovoj parnici zahtijeva utvrđenje tražbine na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi na kojoj ju je prijavio u predstečajnom postupku, i to u iznosu od 286.999,30 EUR, koji ne prelazi iznos prijavljene i osporene tražbine. Okolnost da su sredstva stvarno doznačavana na temelju ranijih ugovora iz 2015. i 2016. godine ne predstavlja promjenu osnove tražbine jer su Ugovorom od 4. ožujka 2019. utvrđeni i objedinjeni preostali dugovi nastali iz tih ranije realiziranih pozajmica. Tužitelj stoga u ovoj parnici ne ističe novu tražbinu, nego traži utvrđenje iste tražbine koja je bila predmet prijave i osporavanja u predstečajnom postupku.

45. Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalne službe u Karlovcu poslovni broj St-152/2023 od 12. ožujka 2024. tužitelj je upućen na pokretanje ove parnice, a navedeno je rješenje potvrđeno rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-1549/2024 od 10. travnja 2024.

46. Predmet spora je zahtjev tužitelja da se utvrdi osnovanom njegova tražbina prema tuženiku u ukupnom iznosu od 286.999,30 EUR, koja je osporena u predstečajnom postupku nad tuženikom. Od navedenog iznosa 286.860,72 EUR odnosi se na glavnica i kamate po osnovi pozajmica, dok se iznos od 138,58 EUR odnosi na nepodmireni dio računa broj 1-1-0613 od 2. prosinca 2020.

47. Među strankama nije sporno da je tužitelj predmetnu tražbinu prijavio u predstečajnom postupku, da ju je predstečajna povjerenica priznala u iznosu od 286.999,30 EUR te da ju je tuženik osporio. Nije sporno niti postojanje poslovnih odnosa između stranaka, sklapanje ugovora o kratkoročnoj pozajmici od 4. ožujka 2019. ni činjenica da iznos od 138,58 EUR po računu broj 1-1-0613 predstavlja nepodmirenu obvezu tuženika.

48. Sporno je postoji li nepodmirena tražbina tužitelja po osnovi pozajmica u utuženom iznosu, kakvo je značenje ugovora od 4. ožujka 2019., jesu li uplate u ukupnom iznosu od 237.000,00 kn dovele do smanjenja predmetne obveze te je li ona prestala ili je na drugi način podmirena u odnosima tužitelja, tuženika i BKS Bank AG.

49. Sud nije prihvatio tvrdnju tuženika da tražbina ne postoji zato što na temelju Ugovora o kratkoročnoj pozajmici od 4. ožujka 2019. nije izvršena nova isplata sredstava. Naime, iz sadržaja tog Ugovora, Aneksa Ugovoru od 31. srpnja 2019., ranijih ugovora o pozajmicama, bankovnih izvadaka i poslovnih knjiga stranaka proizlazi da Ugovor od 4. ožujka 2019. nije predstavljao osnovu za novu isplatu zajma, već ispravu kojom su stranke utvrdile visinu do tada nastalog i nepodmirenog duga te uredile način njegova vraćanja. Tako su u članku 1. Ugovora stranke konstatirale da je pozajmica u okvirnom iznosu od 341.000,00 EUR realizirana preko računa korisnika pozajmice, ovdje tuženika, otvorenog kod BKS Bank AG, IBAN HR0924880011100117434. Ugovorom je određeno da je tuženik primljena sredstva dužan vratiti najkasnije do 31. srpnja 2019., uz ugovoreni obročni način otplate, godišnju kamatnu stopu i sredstva osiguranja, dok su Aneksom od 31. srpnja 2019. stranke sporazumno produljile rok dospeljeća do 30. lipnja 2020. Navedeno potvrđuje da su obje stranke predmetnu obvezu smatrale postojećom, da su Ugovorom uredile način njezina ispunjenja, kamate i sredstva osiguranja, a Aneksom naknadno produljile rok dospeljeća do 30. lipnja 2020. Stoga okolnost da na dan sklapanja Ugovora od 4. ožujka 2019. nije izvršena nova isplata sredstava ne dovodi u pitanje postojanje ranije nastale i Ugovorom te Aneksom potvrđene obveze tuženika.

50. Takav zaključak potvrđuju i poslovne knjige samog tuženika, u kojima je prema nalazu vještaka bilo evidentirano dugovanje prema tužitelju u iznosu od 281.884,31 EUR, kao i činjenica da je tuženik tražbinu tužitelja uključio u popis svojih obveza i plan restrukturiranja. Navedene evidencije sud nije ocijenio kao samostalan pravni temelj tražbine, nego kao dokaz koji je sukladan ugovornoj i bankovnoj dokumentaciji te potvrđuje da je tuženik predmetnu obvezu i sam iskazivao kao postojeću.

51. Sud nije prihvatio ni navod tuženika da je tražbina po pozajmicama smanjena za 237.000,00 kn. Uplata od 230.000,00 kn izvršena je 2017. godine, dakle prije nego što su stranke ugovorom od 4. ožujka 2019. utvrdile preostali iznos duga, zbog čega nema osnove da se ista uplata još jednom oduzima od

tako utvrđenog salda. Za preostali iznos od 7.000,00 kn iz poslovne dokumentacije ne proizlazi da je plaćen radi podmirenja pozajmice. Knjiženja provedena tijekom 2021. godine predstavljaju računovodstveno povezivanje i prijenos ranije evidentiranih obveza između pojedinih konta, ali sama po sebi ne dokazuju da je nakon sklapanja ugovora od 4. ožujka 2019. izvršena nova uplata kojom bi predmetna tražbina bila podmirena.

52. Sud je pritom imao u vidu iskaz vještaka da bi, kada bi se iznos od 237.000,00 kn ipak tretirao kao naknadno podmirenje pozajmice, dug na dan 16. kolovoza 2022. iznosio 246.033,37 EUR. Međutim, taj je izračun vještak dao samo kao hipotetsku varijantu, na izričit upit punomoćnika tuženika. Budući da iz izvedenih dokaza ne proizlazi da je predmetni iznos nakon utvrđenja salda iz 2019. stvarno plaćen radi podmirenja pozajmice, sud nije prihvatio činjeničnu pretpostavku na kojoj se ta varijanta obračuna temelji.

53. Neosnovan je i navod da je obveza tuženika prestala na temelju Sporazuma o djelomičnom namirenju od 8. ožujka 2022. Iz očitovanja BKS Bank AG ne proizlazi da je tim sporazumom zatvorena pojedinačna obveza tuženika prema tužitelju, nego da je popis poslovnih subjekata izrađen u drugu svrhu, odnosno radi procjene štete koju je banka tvrdila da je pretrpjela. Tuženik nije dostavio ispravu o plaćanju, otpustu duga, prijeboju ili drugom načinu prestanka upravo predmetne tražbine.

54. Prijedlog tuženika za pribavljanje spisa poslovni broj P-958/2025 sud je odbio jer tuženik nije učinio vjerojatnim da je u tom postupku tužiteljeva tražbina prema njemu podmirena ili prestala. Sama činjenica da tužitelj vodi postupak protiv BKS Bank AG po osnovi bankarske garancije ne dokazuje da je do naplate došlo, niti bi bez dokaza o stvarnom namirenju bila dostatna za zaključak o prestanku tužnikove obveze. Pitanje postoji li u drugom postupku mogućnost budućeg namirenja nije odlučno za utvrđenje tražbine prijavljene u predstečajnom postupku.

55. Prigovor zastare sud je ocijenio neosnovanim. Aneksom Ugovoru o kratkoročnoj pozajmici od 31. srpnja 2019. stranke su sporazumno produljile rok dospijeca predmetne obveze do 30. lipnja 2020., od kada je zastara mogla početi teći. Na predmetnu tražbinu primjenjuje se opći petogodišnji zastarni rok iz članka 225. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 i 69/26; dalje: ZOO). Tužitelj je predmetnu tražbinu prijavio u predstečajnom postupku prije isteka toga roka. Prema članku 72. SZ-a, prijavom tražbine u predstečajnom postupku prekida se zastara od dana podnošenja prijave do isteka roka za isplatu određenog u potvrđenom planu restrukturiranja. Slijedom navedenoga, predmetna tražbina nije zastarjela.

56. Na temelju nalaza vještaka i ostalih izvedenih dokaza sud je utvrdio da su glavnica i kamate dospjele do dana otvaranja predstečajnog postupka po osnovi pozajmice prelazile iznos od 286.860,72 EUR. Kada se tome pribroji nesporna tražbina od 138,58 EUR po računu broj 1-1-0613 od 2. prosinca 2020., proizlazi da je tražbina tužitelja postojala najmanje u ukupnom utuženom iznosu od 286.999,30 EUR.

57. Slijedom svega navedenoga, budući da je sud utvrdio da je na dan otvaranja predstečajnog postupka nad tuženikom postojala tražbina tužitelja u utuženom iznosu od 286.999,30 EUR, valjalo je, na temelju članka 48. stavka 1. u vezi s člankom 50. stavkom 3. SZ-a, odlučiti kao u točki I. izreke presude.

58. Odluka o trošku postupka temelji se na članku 154. stavku 1. i članku 155. ZPP-a. Budući da je tužitelj u cijelosti uspio u sporu, pripada mu naknada troškova potrebnih za vođenje postupka.

59. U odnosu na zatražene troškove parničnog postupka, tužitelju je za zastupanje u ovom parničnom postupku priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 4.318,00 EUR (Tbr. 7/1 i Tbr. 54. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika – „Narodne novine“ broj 138/23; dalje: Tarifa), trošak sastava podnesaka od 31. siječnja 2025., 20. lipnja 2025., 16. veljače 2026. i 15. ožujka 2026. u iznosu od po 4.318,00 EUR za svaki (Tbr. 8/1 i Tbr. 54. Tarife) te trošak zastupanja na ročištima održanim 4. lipnja 2025. i 17. srpnja 2026. u iznosu od po 4.318,00 EUR za svako (Tbr. 9/1 i Tbr. 54. Tarife), što ukupno iznosi 30.226,00 EUR. Nije priznat zatraženi trošak zastupanja na ročištu za objavu presude jer punomoćnica tužitelja na to ročište nije pristupila. Navedeni iznos uvećan je za porez na dodanu vrijednost u iznosu od 7.556,50 EUR, kao i za plaćenu sudsku pristojbu na tužbu u iznosu od 331,81 EUR te zatraženu sudsku pristojbu na presudu u iznosu od 663,61 EUR, slijedom čega je tužitelju priznat ukupan trošak parničnog postupka u iznosu od 38.778,92 EUR. Na dosuđeni trošak postupka tužitelj ima pravo i na zakonske zatezne kamate od dana donošenja presude do isplate, sukladno članku 29. stavku 2. ZOO-a.

Zagreb, 29. srpnja 2026.

S u d a c:
Jasna Golubić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 dana od dana kada je održano ročište na kojem je presuda objavljena, ako je stranka bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, odnosno u roku od 15 dana od dostave prijepisa presude ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi putem ovog suda.

DNA:

- Odvj. Anđelka Kasum, Zagreb, Sarajevska cesta 68
- Odvj. Hrvoje Petrić, OD Petrić i partneri d.o.o. Varaždin, Anina ulica 2/III

Broj zapisa: **9-3088b-5ebe8**

Kontrolni broj: **0db11-cf6d7-e7649**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=JASNA GOLUBIĆ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.